

Егон и тишината

През едно лято дванайсетгодишният Егон открива магията на движението без звук. Прибира се винаги по-рано от училище, баба му е легнала на горния етаж за следобедния си сън и докато той сядва в хола с чаша лимонада в ръка да си почине малко от прашния път и друсането на училищния автобус, погледът му попада на малкото таванско прозорче в къщата отатък селската улица. Това е банята на Бергерови, в която всеки ден по това време се къпе голямата им дъщеря Линда. Егон е омаян не толкова от въображението си, което дорисува скритите части от тялото на Линда, колкото от движението, което не издава звук. Прекалено далече е, а и прозорецът е затворен и до момчето не достига никакъв шум. Чисти като мелодия движения без звук.

Това е друга тишина, казва си Егон и отпива от лимонадата. Тишина, която не дебне. Не ме е страх от нея. Тя се движи и не мълчи.

До края на учебната година, а после и по време на цялата ваканция той ще гледа къпещата се Линда, ще пие лимонада и ще се чувства щастлив и спокоен. До момента, когато един августов следобед баща му няма да го изненада, върнал се по-рано от работа. Ще влезе, ще види унесения поглед на сина си, ще го проследи до тясното таванско прозорче отвъд улицата и тихо ще излезе. Но Егон е дочул шум, който вече го е извадил от унеса му.

Александър ще остави случилото се без последствия. Няма да го коментира, нито ще го сподели с някого. Ако се случи някой ден отново да се прибере по-рано от работа, ще влезе в къщата шумно, за да има време синът му да се опомни и да излезе от захласа си.

Но бащата греши в преценката си. Сексуалното пробуждане на сина му преминава през усета за тишината. За тялото без звук, за безмълвната еротика на човешкото движение.

Егон ще срещне Линда осемнайсет години по-късно, на една своя изложба в Лайпциг. Ще я познае по тези плавни и тихи движения, които го очароват в детството му. Шумът наоколо вече няма да има значение, защото той ще си представя тишината, омекнала около жестовете. От дъното на галерията Линда ще му се усмихне. Двамата ще се избягват по време на цялата вечер, докато публиката не оредее, и накрая Егон просто ще пристъпи към нея с лека усмивка и ще я покани на вечеря.

- Гледал си ме, докато се къпя? Не мога да повярвам.
- Всъщност гледах не толкова теб, то много не се виждаше, ами шуртящата по раменете ти вода, която не можех да чуя. Беше забавно.
- Никога не ми е хрумвало, че нещо може да се вижда. Всички се къпехме така. Дори баба ми.
- Доверието на селския живот.
- О, да - ще се засмее Линда с блеснали очи над чашата червено вино, - нещата и днес не са се променили.

- Искаш да кажеш, че когато си ходиш, отново се къпеш на открит прозорец ли? Кажи кога се прибираш, да взема и аз да си отида.

Двамата ще се разсмеят, а Егон ще почувства необичайно за себе си освобождаване в еротичната игра.

Линда е с шест години по-голяма от него и по това време от живота си ще има зад гърба си един провален брак. На четиридесет и две ще се омъжи за много по-млад от нея мъж, журналист на свободна практика, който три години по-късно ще се самоубие с хапчета. Линда ще се премести в празната къща на своето детство, след като родителите ѝ са починали, и ще работи чрез интернет, като почти няма да напуска дома си. С времето ще се превърне в митологична фигура за децата в селото, както винаги се случва със самотните старици, които не си подават носа навън от къщите си.

Но сега Линда все още е на трийсет и шест години, привлекателна и малко тъжна, журналистка, която пише за два местни вестника и един голям национален седмичник. Ще изпият три бутилки вино и едва ще дочакат таксито да ги отведе у дома на Егон, за да се нахвърлят един върху друг със силата на натрупаните от детството общи спомени и тежестта на настоящата им самота.

Заради Линда Егон ще остане по-дълго в Лайпциг, отколкото е планирал първоначално. Връзката им ще бъде наситена с близостта на телата им и с разговорите по ресторантите навън. Ще се разхождат всяка вечер, ще приказват за всичко, ще посещават галерии и музеи, понякога ще минават през неговата изложба да се информират как върви, след това дълго ще се любят в апартамента ѝ и ще заспват напълно изтощени.

Скоро Егон ще си даде сметка, че Линда взима хапчета. Когато се опитва да я заговори на тази тема, изразът ѝ ще стане стоманен, лицето ѝ ще се опъне като струна и от иначе красивите ѝ устни, издаващи толкова нежни и игриви тонове, ще изхвъркне едно неразбираемо съскане.

Към края на есента Егон ще се върне една привечер, за да я изведе според уговорката им на вечеря. Ще я намери просната на една страна, безмълвна, с пяна на устата и изцъклен, леко примигващ поглед. И тогава ще вдигне апарата си и ще я снима, преди да извика линейка.

Тук историята им ще свърши, а Егон ще унищожи по-късно направените фотографии на полуголата, полумъртва Линда, защото ще осъзнае, че смъртта е тишина.